

mentada. Segons l'estudi «La despesa de caràcter discrecional dels ajuntaments i el seu finançament», realitzat per l'Institut d'Economia de Barcelona i de la Diputació de Barcelona, es podria estimar que (amb dades del 2001) un ajuntament d'una ciutat de més de 50.000 habitants com Manresa destina el 30,8 % (ara ja pot ser de més d'una tercera part!) del total de la seva despesa a fer front a despeses que la llei no preveu com a de compliment obligat però sí d'utilitat i necessitat social (en temes de cultura, políti-

cament per primera vegada, ha a principi d'autonomia financera dels ens locals a fi de poder desenvolupar les seves competències. La Generalitat haurà de garantir aquest principi. Al cap i a la fi es tracta de dotar de més recursos financers els ens locals per tal que aquests puguin fer front a les competències assumides». En el mateix Pla de Govern s'afirma que «cal continuar amb la política d'increment de recursos per als ajuntaments amb l'objectiu que gestionin fins al 25% de la despesa pública. La Generalitat ha de

l'ajuntament assumirà, mentre no s'apliquen les mesures que la Llei 57/2003 preveu. I també proposarem, als departaments d'Economia i Finances i de Governació i Administració Pública, la màxima celeritat possible en la redacció de la Llei de finances locals, tal com regulen l'article 219 i 220 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per la urgent necessitat de la millora del finançament local per tal de poder prestar serveis i equipaments de qualitat i dignitat en una societat cohesionada d'inici del segle XXI.

POSTAL ELECTRÒNICA

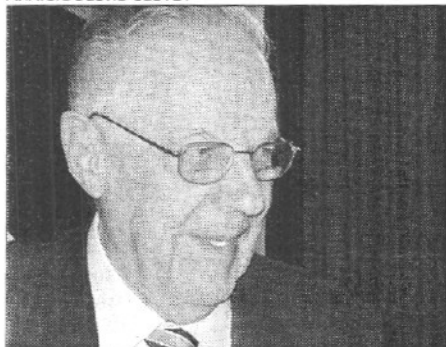
Josep Tomàs Cabot. Escritor

Una altra forma de ser capellà

La meua relació amb persones d'església, sobretot per motius familiars en altres temps i ara per l'amistat, m'ha fet descobrir dins el gremi dels capellans tres formes diferents d'actuar davant dels que es proclamen ateus o agnòstics. Hi ha el capellà que s'esvera, s'enutja i s'allunya del teu costat com si tingués por d'encomanar-se una malaltia, quan li dius que, malgrat ser batejat, no ets en l'actualitat ni practicant ni creient. Es tracta d'un capellà convençut de tenir raó, potser fins i tot fanàtic, però en el fons dèbil, egoista i una mica covard. Tem les dificultats i fuig dels problemes. D'altra banda, hi ha el sacerdot que, al contrari de l'anterior, no et refusa ni t'esquiva, sinó que et busca, et persegueix i vol parlar més que mai amb tu per veure si et convenç i et fa tornar al que ell considera el bon camí. És el mossèn proselitista; decidit, tossut, entregat apassionadament a la seva missió i que no es vol rendir mai.

Però hi ha també un tercer exemple, que considero el més digne i correcte, potser l'únic socialment eficaç. És el cas del capellà que abans que res et considera una persona com les altres, un és-

ARXIU/DOLORS CLOTET

Climent Forner

ser humà normal, amb unes qualitats i uns defectes que no tenen res a veure amb les creences o pràctiques religioses que puguis tenir. Si t'ha tractat com un amic o company quan es pensava que eres dels seus, t'hi continua tractant, sense cap reserva, sense cap diferència, quan descobreix que no ho ets. És un comportament que jo respecto, admiro i agraeixo. Entre els meus amics de l'actualitat, hi ha algunes persones d'aquestes.

Mai no em pregunten si he anat a missa el diumenge o si reso el rosari en família o si sóc comunista o si sóc gai. Però sí que em pregunten sovint, perquè els interessa saber-ho, com em va la salut, com funciona la jubilació, què llegeixo, què escriu, què fan els amics, què

diuen els parents...

Suposo que les creences religioses són una cosa tan personal, tan íntima i enrevesada, que és millor que ningú de fora no vulgui ficar-hi el nas o les mans. Conec des de fa molts anys un sacerdot que està d'acord en aquest punt i que actua en conseqüència.

Potser per aquest motiu el considero l'amic més comprensiu, prudent i discret que he tingut mai, un dels millors en tots els sentits. Ara acaba de complir vuitanta anys i m'ha enviat un sonet que no parla pas de la Santíssima Trinitat ni de les virtuts cardinals ni de les virtuts teològiques. Un dels tercets diu simplement: «Només si creus, si esperes i si estimes, vas descobrir a poc a poc les rimes que posen fi al poema sense fi..., l'únic poema, el de l'amor diví».

Agraeixo a mossèn Climent Forner que m'hagi tingut sempre per una bona persona, encara que no sigui dels seus, i que em consideri un atent lector de poesia capaç d'entendre i d'emocionar-me davant dels pensaments i sentiments dels altres, quan aquests són autèntics, sorgits d'un llarga història personal, nascuts al fons del cor.